

МАЙЯ

Травень 2023 року

Вогні й гості проносяться повз, коли я кружляю зі своєю п'ятилітньою донькою в прохолодному нічному повітрі. Дені хихикає і всміхається по-дитячому радісно. Золотисто-каштанові кучері падають на її рум'яні щоки. Сподіваюся, вона ніколи не втратить цього відчуття дива. Я не хочу, щоб вона стикалася з усім поганим, що існує у світі — з поганими людьми.

Вмикають пісню Ріанни *Umbrella*, і випускники навколо нас починають танцювати швидше — давні друзі й однокурсники, яких я не бачила багато років, з призабутими обличчями. Щотравня, напередодні вручення дипломів, випускники повертаються в Принстон і влаштовують вечірки в кільканадцятьох наметах. Ми беремо із собою наших партнерів і дітей, щоб показати їм місце, яке відіграло важливу роль у нашому житті... А ще це привід похизуватися ними одне перед одним.

Цікаво, чи мої колишні однокурсники впізнають мене з моїми пишними кучерями замість гладко вирівняного волосся, за яким я ховалася під час

навчання. Мені знадобилося багато часу, щоб прийняти свої унікальні риси, і тепер, коли я стала матір'ю, хочу показувати хороший приклад своїй доньці.

— Гаразд, Дені, у мами болять руки.

Мої плечі печуть.

Я сідаю, а Дені біжить геть. Моє серце завмирає, коли вона зникає в натовпі. Але через кілька хвилин Дені з'являється поряд зі Сьюзі — донькою Дейзі — і моє дихання вирівнюється.

Мушу визнати: я погано почуваюся сьогодні. Мене завжди засмучують сварки із сестрою. Наомі єдина рідна людина для мене, крім чоловіка й доньки, і звичайні конфлікти між нами виникають через мене.

Але я завжди нервуюся, коли повертаюся сюди. Це місце навіює багато спогадів, і не усі вони приємні.

Проте Наомі закінчує навчання через кілька днів. Я мушу опанувати себе й гарно провести час заради неї.

До речі, де моя сестра? Вона мала б прийти кілька годин тому.

Я перевіряю, чи Наомі не телефонувала мені, аж раптом на екрані висвічується попередження від відділу безпеки Принстона: «Міст на Вашингтон-Роуд і стежка навколо озера Карнегі перекриті поліцією. Будь ласка, обирайте альтернативний маршрут». Мій телефон розряджається. Чудово! Тепер я не зможу зв'язатися із сестрою. Чому я не зарядила телефон раніше? Чому Наомі не може бодай раз прийти вчасно?

— Розважаєшся? — запитує Дейзі, підходячи до мене.

Дейзі невимушено красива навіть після кількох годин танців у своїх фірмових перлових прикрасах й помаранчевій полотняній сукні. Каштанове волосся спадає ідеальними хвилями на її рум'яні щоки. Дейзі — моя найкраща подруга й одна з найдобриших людей, яких я знаю. Після того, що ми пережили, вона фактично частина сім'ї.

Я зітхаю.

— Наомі не відповідає, а тепер ще й мій телефон розрядився.

Дейзі співчутливо супить.

— Вона досі сердиться на тебе?

Я знизую плечима.

Сестра цілий день не відповідала на мої дзвінки й повідомлення, тому що я кинула слухавку під час нашої розмови учора вранці.

Це був не найкращий мій вчинок, але ми планували провести час разом у п'ятницю. Я чекала на зустріч. Ми з Нейтом навіть забронювали номер у готелі на ніч, щоб довше побути з нею, а це недешево. Коли Наомі сказала про зміну планів в останню хвилину і що ми зустрінемося в суботу, я не стрималася: «Гаразд, тоді я не пропускати роботу».

Наомі спробувала щось пояснити, але я завершила дзвінок.

Я зітхаю і заплющую очі. Усе, чого я хочу — щастя для Наомі, але іноді мені здається, що чим більше я намагаюся налагодити стосунки з нею, тим більше вона відштовхує мене.

— Мабуть, вона гуляє зі своїми друзями зі Стерлінга або пиячить з якимось новим хлопцем, — каже

Дейзі. Я здригаюся від цієї думки, і вона додає: — Розслабся! Я впевнена, що вона скоро прийде.

Я глибоко вдихаю і всміхаюся їй у відповідь, відганюючи сумніви. *Ще один день. Ще один день*, і Наомі закінчить навчання. Треба потерпіти ще один день.

Я шукаю свого чоловіка, аж ось дещо в іншому кінці подвір'я змушує мене завмерти. Профіль, такий самий, як і десять років тому: порцелянова шкіра, високі вилиці, довге руде волосся...

Але це не може бути вона.

І все-таки, те, як вона спирається на одне стегно й тихо оглядає натовп, її чорні джинси й *Dos Martens*... Точнісінько як...

У цю мить дівчина обертається, і я відступаю назад. Це не вона, а просто звичайна студентка. Мабуть, випускниця, як і Наомі. Моє серце здригається, а тіло обм'якає від полегшення.

Я видихаю. *Дихай*. Можливо, час піти звідси.

Я обертаюся, щоб знайти свою доньку, аж раптом в повітрі лунає гучний вибух, і в мене охоплює подих.

— Феєрверки! — кричить Дені, пробігаючи повз мене.

Вона бере Сьюзі за руку й виходить із намету, щоб краще їх роздивитися, притримуючи тигрові вушка на голові. Я прикладаю руку до грудей. Люди навколо мене радісно вигукують, і моє серце калатає. *Розслабся. Усе гаразд. Дені в безпеці. Ти в безпеці. Усі в безпеці. Наомі прийде з хвилини на хвилину.*

Вдалині яскраві спалахи світла й кольору пронизують нічне небо. Я милуюся феєрверками, на-

решті відчуваючи велич цього моменту, коли мене гукає Дейзі.

— Майє? — її голос звучить якось дивно.

Я обертаюся, і вона повільно відводить телефон від вуха. Одного погляду на неї достатньо, щоб зрозуміти, що щось сталося.

— У чому річ? Що відбувається? — запитую я, підходячи до неї.

Раптом шум феєрверків стає оглушливим.

Дейзі прикриває рот рукою і дивиться на свій телефон. Її обличчя бліде.

— Телефонувала Маргарет. — Дейзі не з лякливих, але зараз я бачу страх в її очах, і в мене по шкірі пробігає мороз.

— У чому річ? — знову запитую я, цього разу наполегливіше.

Маргарет — опікунка Наомі — прагматична англійка, з якою я зблизилася за останні роки. Я розмовляла з нею сьогодні вранці. Вона знає, що ми тут. Чому вона телефонує так пізно? Що може бути настільки важливим, щоб телефонувати Дейзі після того, як вона не змогла додзвонитися до мене?

Дейзі бере мене за руку й виводить з натовпу.

Її дихання нерівномірне,

Вона ледве стримує сльози.

Я озираюся назад, наглядаючи за дівчатками, і мене охоплює паніка. Щось явно сталося.

— Наомі... — шепоче Дейзі стиснутим голосом. — Вона... — моя подруга не може закінчити фразу.

— Що з Наомі? — *Вона захворіла? Травмувалася?*

— Ох, Майє, мені дуже шкода.

Дейзі починає обіймати мене, але я відхиляюся, хитаючи головою. Мене охоплює жахливе передчуття.

— З нею все гаразд? Що сталося?

Дейзі хитає головою, вагаючись, і я здогадуюся, що вона скаже, ще до того, як вона вимовляє ці слова.

— Мені дуже шкода, Майє. Наомі померла. Її не стало. Мені дуже шкода.

Розділ 2

МАЙЯ

Травень 2023 року

Коли ми під'їжджаємо до відділку поліції, я висовуюся з дверей і здригаюся від блювотних позивів. Ми з Нейтом перетинаємо стоянку й піднімаємося сходами. Я почуваюся так, наче моє тіло зроблене зі свинцю. Як це могло статися? Я мала захищати її. Я обіцяла їй, що захищатиму її.

— Майє! — гукає Маргарет у залі очікування, схлипуючи в серветку. Жінка, яка виховала Наомі. Яка любила її. Яка пекла малиновий пиріг на кожен її день народження. Яка в мене на очах витягнула бджолине жало з мізинця в Наомі на нозі. Яка відвезла її в лікарню, коли Наомі впала з велосипеда й зламала зуб. Яка давала мені відчути, що я не сама дбаю про сестру.

Помітивши мене, Маргарет зіскакує на ноги й підбігає до мене.

Її коротке чорне волосся контрастує з блідим, заплаканим обличчям.

— Хвала богу, ти прийшла! — Вона обіймає мене. — Я не розумію. Як це могло статися?.. Чому?.. — Маргарет захлинається сльозами.